

10. navadna nedelja

Jezus in Bélcebub

Nato je prišel v hišo. Spet se je zbrala množica, tako da še jesti niso utegnili. Ko so njegovi to izvedeli, so odšli, da bi ga na silo odvedli, kajti govorili so, da ni priseben. Pismouki, ki so prišli iz Jeruzalema, so govorili: »Bélcebub ga je obsedel in s poglavarjem demonov izganja demone.« Tedaj jih je poklical k sebi in jim v prisposodobah govoril: »Kako more satan izganjati satana? Če je kraljestvo samo proti sebi razdeljeno, takšno kraljestvo ne more obstati. Če je hiša sama proti sebi razdeljena, takšna hiša ne more obstati. Če se torej satan vzdigne sam proti sebi in se razdeli, ne more obstati, ampak je konec z njim. Nihče ne more vdreti v hišo močnega in mu izropati premoženja, če močnega prej ne zveže; šele tedaj bo izropal njegovo hišo. Resnično, povem vam: Človeškim sinovom bo vse odpuščeno, grehi in kletve, kolikor jih bodo izrekli. Kdor pa preklinja Svetega Duha, vekomaj ne bo dosegel odpuščanja, ampak ga bo greh večno bremenil.« To je povedal, ker so govorili: »Nečisti duh ga je obsedel.«

Tedaj so prišli njegova mati in njegovi bratje. Stali so zunaj, poslali ponj in ga poklicali. Okrog njega je sedela množica in so mu rekli: »Glej, tvoja mati, tvoji bratje in tvoje sestre

so zunaj in te želijo.« Odgovoril jim je: »Kdo je moja mati in kdo so moji bratje?« In ozrl se je po tistih, ki so sedeli okrog njega, in rekel: »Glejte, to so moja mati in moji bratje! Kdor namreč uresničuje Božjo voljo, ta je moj brat, sestra in mati.« Mr 3,20-35

Domači so prišli, da bi ga na silo odvedli ...

V tem, kar smo danes slišali, me je presenetila misel, da so domači prišli, da bi Jezusa na silo odvedli, kajti govorili so, da ni priseben. Kako simpatična podoba Jezusovih domačih. Res so bili takšni kot so običajno domači. Poskrbeti je potrebno – za koga že? – ne za Jezusa, ne bojmo se, za dobro ime družine. No, domači so prišli, da Jezusa na silo odvedejo, ker se neprimerno obnaša. Očitno je tudi za Jezusove domače, obnašanje tako moteče, da se kar lahko strinjajo s sklepom farizejev, da je obseden. Torej, umaknimo ga čim prej, da ne bo naredil še kake nove neumnosti. Ta uvod sem, ko sem bral nadaljevanje, do danes spregledal. Kaj pravi evangelist Marko v nadaljevanju? Jezus pravi domačim, ki ga iščejo: Kdo so moja mati, kdo so moji bratje. Kot bi hotel reči, če tudi vi mislite, da sem obseden, potem niste moji domači. Meni je domač tisti, ki išče resnico, ki je zvest Bogu, ne pa tisti, ki se spotika nad primernostjo resnice. Še več, tisti, ki slepomiši okoli resnice, jo prilagaja in ima pred seboj samo, kako naj ugaja, tistemu niti Bog ne more odpustiti. Ta greši proti Bogu samemu.

Sedaj pa se čisto preprosto vprašajmo, kdo nam je najbolj blizu: domači, ki jih skrbi neprimernost Jezusovega obnašanja in njihovo dobro ime; farizeji, ki ugotavljajo, da je takšno obnašanje najboljše označiti z obsedenostjo, sicer bodo posledice katastrofalne; ali Jezus, ki se na vse to požvižga in išče samo kar je resnično in dobro.

Preden odgovorimo na to vprašanje, pogledjmo, kaj je tako motečega v Jezusovem obnašanju:

- s svojo besedo priteguje množice,

- ne ozira se na soboto in ozdravlja bolne tudi na sobotni dan,
- izganja hude duhove in ti ga priznavajo za božjega sina,
- odpušča grehe, z opozorilom k moralnemu življenju,
- se ne posti in tudi učenci se ne postijo po neki navadi;
- v soboto smuka z učenci klasje in ga je,
- okrog sebe zbere dvanajstere učence in jih usposablja za oznanjevanje.

Lahko bi rekli, da ni nič tako grozno hudega, vendar s svojo zelo drugačno držo spodkopava ustaljeno prakso shodnice. Učitelje meče s tira, ker ne vedo, kako naj ob takšnem obnašanju ohranijo svojo mogočno držo vsevednosti.

Komu smo torej podobni?

- Domačim, ki jih je strah, kaj se Jezus brez potrebe izpostavlja? Zakaj se vtika v oblast, ki ji ni kos? Zakaj govori resnico, tudi takrat, ko ve, da drugega kot nasprotovanja in sovraštva ne bo prebudil?
- Smo mogoče podobni farizejem, ki si mislijo, o resnici nam ne bo nihče govoril. Mi vemo, kaj je res in kaj ne, nihče nam ne bo solil pameti.
- Ali smo podobni Jezusu, ki ga zanima resnica in le resnica. Naj bo primerna ali ne. Ki ga zanima le ljubezen, naj se izplača ali ne. Ki živi le za svet, ki ostane in se ne meni za minljivo oblast?

Mislim, da žal ni neke dileme. Vsi se preveč radi skrijemo, ko bi se morali izpostaviti. Bolj skrbimo za lep videz, kot za resnico. Bojimo se, da izgubimo naklonjenost in utihnemo še preden smo povedali svoje stališče in še preden smo se postavili v bran resnici.

Jezus nas v tej oportunistični držbi grobo zavrne: Moja mati in moji bratje so tisti, ki izpolnijo očetovo voljo, tj. ki so zvesti resnici tudi za ceno smrti! Še več, pravi nam, da nam sprenevedanja niti Bog ne more odpustiti. Če ni Ene resnice, ni Enega Boga. Torej če zanikamo Boga, se v celoti upiramo njemu, ki nas edini lahko odreši.

V družbi, ki danes kvečjemu še bolj prisega na lep videz, kot nekdanj, Jezus hoče pokončne ljudi. Izgovor, da smo njegovi domači, ga ne prepriča. Prepriča ga le pokončna drža. Se bomo zanjo res odločili?!